

Mozaika má v umění napříč tisíciletími svébytné postavení. Od období antiky, kdy ovládla celé středomoří, zůstala i přes náročnost a nákladnost své tvorby aktivním uměleckým projevem až do současnosti, a to nejen v cizině, ale i na našem území. Přečkala tak období útlumu a „degradace“ vlastní techniky v souvislosti s rostoucí oblibou malby v období renesance a dočkala se opětovného rozmachu v 19. stol.

Diplomová práce zaznamenává geografický rozvoj umění mozaiky od jeho kořenů po moderní dobu a jeho vliv na vývoj techniky. Historická část je obsáhlejší, neboť u nás dosud nebylo toto téma podrobněji zpracováno a zcela jistě si naši pozornost zaslouží. Vždyť se na počátku 20. stol. v naší zemi podařilo díky Viktoru Foersterovi obnovit umění mozaiky, když s pomocí dvou italských pracovníků založil mozaikářskou dílnu. Ta navázala na tradici (započatou koncem 18. stol.) zakládání mozaikářských dílen v dalších státech Evropy mimo Itálii. Ač se smrtí Foerstrových manželky dílna zanikla, dala prostor pro vznik umění české mozaiky, která u nás přetrvává dodnes.

Druhá část popisuje změnu technologie tohoto starodávného uměleckého řemesla napříč staletími. Díky porovnání získaných pramenů, historických traktátů a badatelských poznatků je zde doložen vývoji technologie s důrazem na změnu technických postupů práce a na srovnání české tvorby se zahraniční.